

[Chr. J. Hansen.]

en effektiv Bekæmpelse af Sygdommen kan foregaa, naar det store Flertal er stemt derfor og er villig til at ofre noget for Sagen.

Nu er der maaske dem der vil sige, at her er igen et Lovforslag, der ikke alene kræver økonomiske Ofre af Erhvervets Udøvere og Staten, men ogsaa medfører Forpligtelser og foretager Indgreb paa Omraader, hvor man hidtil til Dels har undgaaet det. Jeg tror alligevel, at der som Helhed Landet over kan gives Tilslutning til, at det her er værdt at yde Ofre, og at det vil være betydeligt dyrere ikke at tage Kampen op, mod denne Sygdom, der har voldt og stadig volder Landbruget saa mange Ærgrelser og saa store Tab.

I hele dette omfattende Lovforslag kan der vel nok være enkelte Ting, som der kan være Grund til at se nærmere paa og drøfte i et Udvalg, og jeg skal derfor paa et senere Tidspunkt tillade mig at stille Forslag om Nedsættelse af et Udvalg. I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og til Gennemførelse her i det høje Ting.

Ingefred Juul Andersen: Fremsættelsen af dette Lovforslag vil man fra mange Sider hilse med Glæde. Smitsom Kalvekastning kan betegnes som en Svøbe for det danske Landbrug og for den enkelte Landbruger, der ved at faa sin Besætning smittet bliver meget haardt ramt. Besætningens Ydeevne nedsættes, og den stabile Mælke- og Smørproduktion forrykkes, hvilket betyder et stort økonomisk Tab for Landmanden, hvor stort er det meget vanskeligt at gøre op. Ogsaa for Samfundet er denne Sygdom en stor Byrde og kan være med til at skabe en vis Ustabilitet paa vore forskellige Markeder paa Grund af de svingende Mængder, der kan leveres. Vi maa yderligere huske paa, at Kalvekastningsbacillen ikke alene angriber enkelte Arter af Husdyr, men ogsaa kan angribe Mennesker.

Naar vi ser paa de anmeldte Tilfælde af denne Sygdom i Besætningerne, viser det sig, at der fra 1933 til 1939 er en stigende Kurve; derefter begynder Kurven at synke, men ikke meget og ikke stabilt. Man har nærmest Indtryk af, at det er ganske tilfældigt fra Aar til Aar. Vi maa erindre, at det kun er de anmeldte Tilfælde, man har Rede paa, ca. 4 000, og naar der regnes med, at der i ca. 40 000 Besætninger staar en eller flere Køer, der har Smitten i sig, og Sygdommen hvad Dag det skal være: kan komme til Udbrud, saa forstaar man, hvilken uhyre Betydning

det har, at der gennemføres en rationel Udrensning og Bekæmpelse af Sygdommen.

Denne Opgave er saa stor, at den enkelte Landmand ikke selv magter den, hverken hvad angaar Økonomien, den systematiske Udrensning, Undersøgesarbejdet eller den fornødne Kontrol med Arbejdet. Derfor maa Staten træde til med Bevilling af de fornødne Midler og i Samarbejde med Landbo-, Husmands- og Mejeriforeninger se at faa Kalvekastningen bekæmpet, og Maalet maa selvfølgelig være helt at faa den udryddet. Fra Bekæmpelsen af Kvægtuberkulosen har man indhentet en Del Erfaringer om, hvorledes en saadan Kamp mod en smitsom Kvægssygdom kan tilrettelægges, og paa det Omraade har man gode Erfaringer.

Lovforslagets Enkeltheder er jo ret komplicerede, saa jeg vil henstille, at Forslaget kommer i et Udvalg, hvor det kan faa en grundig, ja jeg vil endda gerne understrege en meget grundig Behandling.

Lad mig lige nævne et Par Enkeltheder i selve Lovforslaget. Der staar f. Eks., at Dyr paa fælles Græsgang ikke maa have fælles Vanding. Dette kan i Praksis forvolde meget store Vanskeligheder. Videre bestemmes det, at Hegnene skal efterses daglig. Dette er vist lige voldsomt nok. Det paa-bydes ogsaa, at Dyr paa Græsning, der har kastet, ikke maa fjernes ved at trækkes ad Fællesvej eller offentlig Vej, men enkelte Steder kan det jo være umuligt at komme til Græsningen med en Lastautomobil for at afhente Dyrene. Endelig fastslaas det, at paa Ejendomme, hvor der er Kastning, skal Hundene føres i Baand. Jeg ser jo som den videre Konsekvens deraf, at man ogsaa skal til at trække sine Katte i Baand, og hvad med Rotterne?

Det er saadanne Smaating, som jeg har pillet ud for at vise, at en grundig Udvalgsbehandling er nødvendig.

Nu maa vi huske, at selv om Staten yder Støtte, saa vil den Landmand, hvis Besætning bliver angrebet, alligevel have økonomisk Tab og meget Besvær under Arbejdet med Udrensningen, som jo ikke er noget, der gaar af sig selv. Man maa derfor nøje overveje og søge at finde frem til Forskrifter, som ikke er strengere og mere komplicerede, end at de kan overholdes.

Med disse Bemærkninger kan jeg tilsige mit Partis Støtte til gennem en Udvalgsbehandling at faa gennemført Lovforslaget.

Krarpur: Dette Lovforslag har man fra Landbrugets Side ønsket i flere Aar, og det var med Tilfredshed man i Landmands-